

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова

Членове: Маргаритка Шербанова
Петър Гунчев

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора Д. Ив. П. Ст. Т. Н. Апелативна прокуратура -
София Ир. Д. Г.
като разгледа докладваното от Петър Гунчев Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20211000600999 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 26.07.2021г. по НОХД № 190/21г., ***ски окръжен съд е признал подсъдимия С. Е. С. за виновен в извършване на престъпление по чл. 115, от НК, поради което му е наложил наказание ЛИШШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ОСЕМ ГОДИНИ при първоначален СТРОГ режим на изтърпяване, като е приспаднало времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА. Съдът се е произнесъл и по разносните и веществените доказателства по делото. С присъдата си съдът е уважил частично предявените срещу подсъдимия граждански искиове, като го е осъдил да заплати на гражданските ищци С.С. и А. С. сумите от по 80 000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди, а на гражданския ищец С.В. сумата от 50 000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди. Исковете са отхвърлени до пълния предявен размер от 200 000 лева.

С присъдата подсъдимият е оправдан по първоначално повдигнатото

обвинение по чл. 116, ал. 1, т. 6 от НК, че деянието е извършено по особено мъчителен за убийтия начин и с особена жестокост.

Срещу така постановената присъда е постъпила жалба от подсъдимия С., чрез защитника му адв. Х., в която се твърди, че същата е неправилна, незаконосъобразна, поради което следва да бъде изменена в частта, относно индивидуализацията на наказанието. Излагат се подробни съображения, че отговарящо на целите на наказанието би било такова, индивидуализирано в размер на 7 години лишаване от свобода. Твърди се също така, че гражданските искове са уважени в пределно завишени размери, които следва да бъдат редуцирани. Поради това се моли за съдебен акт, с който присъдата да бъде изменена в посочения по-горе смисъл. Алтернативно се моли за потвърждаване на атакуваната първоинстанционна присъда.

Срещу присъдата, в оправдателната ѝ част и относно размера на наказанието, е постъпил и протест от прокурор при Окръжна прокуратура – ***. Излагат се съображения, че е налице осъществен състав на престъплението по чл. 116 от НК, изводи за което се извеждат от заключението на приетата съдебно медицинска експертиза. Също така се твърди, че по делото не се установява наличието на предпоставките по чл. 55 от НК. Поради това се моли за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимият С. да бъде признат за виновен по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 116, ал. 1 от НК, като му бъде наложено наказание в размер около средния, предвиден за така квалифицираното престъпление.

Пред въззивния съд представителят на Софийска апелативна прокуратура поддържа подадения протест, като моли за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за виновен в извършване на по-тежко престъпление, за което е имало повдигнатото обвинение. Счита, че от събраните по делото доказателства се установява, че правилната квалификация на деянието, извършено от подсъдимия С. е именно по чл. 116, ал. 1, т. 6 от НК. Моли за съдебен акт в този смисъл, като бъде и увеличено наказанието, което следва да понесе подсъдимия до средния размер, съобразно приложимата правна квалификация. В този смисъл счита жалбата за неоснователна.

Гражданският ищец и частен обвинител С.В., редовно призована, не

се явява. Не се явява и повереникът ѝ адв. Я..

Защитата на подсъдимия С., в лицето на адв. Я., поддържа подадената жалба и оспорва протеста срещу първоинстанционната присъда. Счита, че правилно първоинстанционният съд е определил правната квалификация на деянието, доколкото не се установява наличието на претендираните квалифициращи признаци. Също така защитникът сочи, че правилно е приложена разпоредбата на чл. 55 от НК с оглед безспорното наличие и превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Счита обаче, че влошеното здравословно състояние на подсъдимия С., в комбинация с останалите смекчаващи отговорността обстоятелства, предполага допълнително намаляване на наказанието, за да бъдат постигнати целите, визирани в чл. 36 от НК. Моли за изменение на присъдата и намаляване на наказанието, като счита че същото е завишено, дори и в рамките на хипотезата на чл. 55 от НК. Моли също така и за намаляване на обезщетението по предявения граждански иск, с оглед липсата на данни за трайни и добри отношения на пострадалия с неговите близки. Поради това счита, че размерът на присъденото обезщетение следва да бъде редуциран.

Подсъдимият С.С. се явява лично в съдебното заседание пред въззивната инстанция, като поддържа изцяло изложеното от своя защитник и доводите, развити във въззивната жалба. Моли да бъде отчетено влошаването на здравословното му състояние и да бъде намалено наложеното наказание.

В дадената последна дума подсъдимият моли да му бъде намалено наказанието.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите в жалбите, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, **констатира**, че не са налице основания за нейната отмяна или изменение поради следните съображения:

Приетата фактическа обстановка от първоинстанционният съд е съответна на всички събрани по делото доказателства – **обясненията** на подсъдимия С.С., депозирани в с.з., **показанията** на разпитаните свидетели,

както следва: С., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 1, от НПК, Р.А., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 1, от НПК, Ц. В., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 1 от НПК, Ц. А., Р.А., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 1 от НПК, С.А., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК, С. С., В. В., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, В. А., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, Н. М., А. С., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, С. С., дадени в съдебно заседание и тези, дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, С.Д., дадени на фазата на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, И. С.;

от приетите по делото **експертни заключения**: СМЕ на труп, изготвена от вещото лице д-р В. Н., химическа експертиза № 458, изготвена от вещото лице К. Н., химическа експертиза № 472, изготвена от вещото лице К. Н., ДНК експертиза, изготвена от вещите лица Н. Т. и Б. Ш., СППЕ по отношение на подсъдимия, изготвена от вещите лица д-р В. Р. и С. М.; СППЕ по отношение на св. С., изготвена от вещите лица д-р В. Р. и С. М.

от писмените доказателства и доказателствени средства – докладни записки, протоколи за оглед с приложени към тях фотоалбуми, протокол за освидетелстване на подсъдимия със снимков материал, протокол за освидетелстване на св. С. със снимков материал, протоколи за доброволно предаване от подсъдимия и св. С., справка за съдимост, Акт за смърт на

пострадалия, удостоверения за наследници и за родствени връзки, писмо № 3199/05.11.2019г. на МВР – Дирекция НАЦИОНАЛНА СИСТЕМА 112, писма от мобилните оператори, данни за актуалното здравословно състояние на подсъдимия С.С..

Съдът намери, че горепосочените доказателства, обсъдени в своята съвкупност и поотделно, категорично и без съществени противоречия установяват описаната фактическа обстановка в нейната пълнота, поради което изцяло основа на тях своите фактически изводи. Така посочените доказателства са детайлно обсъдени от първата инстанция в мотивите към присъдата на Окръжен съд – гр. ***, като са посочени подробни съображения относно тяхното значение и изводимите от тези доказателства факти и обстоятелства. Следва да се посочи също така, че от страна на подсъдимия и защитата му не се отрича възприетата и описана надлежно фактическа обстановка, като спорът е относно правната квалификация на деянието и наказанието, което следва да понесе подсъдимия.

Въззивният съд подложи на внимателен анализ същите доказателства и не установи възможност въз основа на тези доказателства да се стигне до различни изводи относно фактите по делото, поради което прие следното от фактическа страна:

Подсъдимият С. Е. С. е роден на ***** г. в с.***, с адресна регистрация в същото село, обл.***, с адрес в гр.***, българин, български гражданин, с основно образование, пенсионер, неосъждан, с ЕГН-*****.

При подсъдимия С. не се констатира нарушения в психичното функциониране, паметта и когнитивните способности, както и наличие на психично разстройство, поради което същият се явява годен да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. По време на инкриминираните събития същият не е бил в състояние на физиологичен афект, което състояние да нарушава по някакъв начин така посочените базови годности. Налице е улесняване на действията му с оглед предходната история на отношенията му с пострадалия.

Подсъдимият и св.С. сключили граждански брак през 2017г. Тогава той бил на 73г., а тя на 36 г. Свидетелката и пострадалия В. С. В. имали

дългогодишни отношения, като същият я склонявал да проституира и в пияно състояние я малтретирал физически. Св.С. се съгласила да се омъжи за подсъдимия С., защото в този момент се била скарала, за пореден път, с пострадалия, когото обичала, нямала собствени доходи от регламентирана трудова дейност и подсъдимият щял да я обезпечи финансово, тъй като получавал висока пенсия, която тя щяла да наследи след смъртта му, а той от своя страна искал да я защитава от посегателствата на пострадалия В.. След брака св. С. заживяла при подсъдимия в апартамента на св. Н. М. Т., в който се била грижила преди години за първата съпруга на подсъдимия като личен асистент до смъртта ѝ.

Известно време след брака ѝ св.С. и пострадалия се сдобрили и възстановили старите си отношения. Пострадалият започнал да я посещава в присъствие на подсъдимия и да ношува с нея в семейното ѝ жилище. Първоначално подсъдимият не изразил несъгласие, като тримата се разхождали заедно в града и посещавали заведения, което било заплащано именно от С.. С течение на времето подсъдимият започнал да настоява двамата да прекратят връзката си и пострадалият да не идва в апартамента им. Започнал да го гони от семейното им жилище, предявявайки претенции на съпруг. Пострадалият отказвал да си тръгва и въпреки несъгласието на подсъдимия оставал при св.С.. Зачестилите скандали, обичайно след употреба на алкохол, заканите на подсъдимия към пострадалия, че ще го убие, не възпрели пострадалия да идва и ношува при и със св.С. в семейното ѝ жилище в присъствие на подсъдимия.

Св.С. поддържала приятелски отношения със св.Ц. В., която пък била приятелка и с пострадалия. През месец август 2019г. св. В. отишла на гости на св. С. и на подсъдимия. В жилището бил и пострадалият. Четиримата започнали да употребяват алкохол и да си говорят. Подсъдимият отново бил видимо недоволен от близостта на съпругата му и пострадалия. Заявил му да се маха и когато последния отказал, подс.С. го хванал за шията и започнал да го души. Св.В. се намесила, издърпала подсъдимия и му казала, че ще го удуши, а подсъдимия заявил, че това е само шега.

Около месец по-късно, на 06.09.2019 г. подсъдимият получил пенсията си. Пострадалият В. отново бил у тях. Преди обяд тримата решили да пазаруват и заедно отишли в магазин Кауфланд. Закупили хранителни

продукти, които подсъдимият заплатил, след което се прибрали. После подсъдимият дал пари на пострадалия В. и го изпратил да купи алкохол. Пострадалият купил и донесъл алкохол, след което останал в апартамента. През това време св.С. поканила на гости св.В.. Около 19.00ч. св.В. пристигнала с малолетния ѝ син и приятеля ѝ - св.Р. А.. Тази вечер в апартамента си се прибрал и св..М.. Всички седнали в кухнята, консумирали алкохол и закупената от подсъдимия храна, слушали музика и говорили на висок тон, както често правели и дразнели съседите. Малко преди 20.00ч. св.М. тръгнал за болница МБАЛ „Н.В.иев“ -гр.***, в която бил настанен за лечение в „Психиатрично отделение“. Останалите продължили да употребяват алкохол. Били доста шумни, което пречело на живущата на третия етаж /точно под жилището на М./ св.А.. Внуците ѝ не могли да заспят, поради което около 22.30ч. същата подала оплакване на телефон 112. Около 23.00ч. св.В., сина ѝ и св.А. си тръгнали. В жилището останали подсъдимият, пострадалият и св.С., които продължили да употребяват алкохол. След около половин час подсъдимият отишъл до тоалетната. Като се върнал пострадалият лежал по бельо до св.С. на леглото в стаята. Като ги видял подсъдимият се ядосал. Започнал да гони пострадалия от леглото, но той не ставал. Подсъдимият го хванал за ръцете и го издърпал от леглото, след което започнал да го тегли към хола на апартамента. Двамата се сборили, но подсъдимият надделял и издърпал пострадалия в хола. Повалил го на пода и го стиснал за гърлото с едната си ръка. Държал го така и го стискал. По това време св.С. била излязла на терасата, която свързвала кухнята на апартамента и хола. Вратата на хола, към терасата, била откритата и свидетелката видяла, че тялото на пострадалия е на пода, а подсъдимия е на колене и върху тялото на пострадалия. Св.С. не посмяла да се намеси и възпре подсъдимия, а се върнала в кухнята. По това време на терасата била и св.А. и внучетата ѝ, които чакали пристигане на полиция. Чули подсъдимият да казва „Ръкна ли, бе , ръкна ли“. Дай ножа да му отреже главата, като на пиле“. Внучетата много се изплашили и поискали веднага да си тръгнат и отидат в другия им апартамент, което и направили.

Подсъдимият стискал пострадалия за гърлото, докато същият починал. След това станал и отишъл в другата стая при свидетелката С.. През това време тя взела панталоните на пострадалия В. и отишла в хола. Видяла безжизненото му тяло и започнала да му прави изкуствено дишане. Като

установила, че е мъртъв, му обула панталоните и се върнала в хола при подсъдимия. Заявила му, че ще го предаде на полицията, на което той я заплашил, че ще я убие и нея, ако го стори. Наредил ѝ да му помогне да изнесат трупа навън. Взел зелен китеник от намиращия се в хола фотьойл и го поставил до трупа на В.. Заедно със С. повдигнали тялото на пострадалия и го поставили върху китеника, след което С. го увил в него. Подсъдимият казал на свидетелката да му помогне да го изнесат, като я предупредил да си мълчи. Дватама свалили трупа с асансьора и го изнесли от блока през задния вход. Насочили се през тревните площи в посока към училището. Когато достигнали до гъсти храсти, подсъдимият хванал китеника от единия край и претърколил безжизненото тяло на В. към храстите, при което трупът останал по корем. Подсъдимият взел китеника, след което двамата се прибрали в апартамента около 02.00 часа. С. веднага поставил китеника в пералната машина и я включил да го изпере. Дватама отишли в кухнята, където прекарвали нощта.

На следващия ден св.С. и подсъдимият се срещнали в заведение „Бохеми” със свидетелите В. и А.. Когато останали насаме за известно време, С. казала на В., че подсъдимият е удушил В. и че я е принудил да му помогне да изхвърли трупа му в храсти до блока. По едно време двете тръгнали до дома на св.Ц., а подсъдимия останал в заведението със св.А.. По пътя св.С. говорила по телефона със св.С. В. А. и му казала, че подсъдимият е удушил пострадалия. Описала мястото, на което е изхвърлен трупа. Св.А. отишъл на мястото и видял трупа на приятеля си В. В., след което по телефона съобщил на св.А. (полицай) за видяното и чутото от св.С.. Св.А. уведомил началника си, след което се срещнал със свидетелките С. и В., за да ги разпита за случилото се. Междувременно обвиняемият бил задържан от полицейски служители в ресторант „Бохеми” и закаран в сградата на ОД МВР гр. ***. Първоначално отричал да е извършвал престъпление, както и да знае нещо по случая, като твърдял, че не е виждал пострадалия от няколко дни. Впоследствие обаче, след като св. С. също разказала за случилото се, подсъдимият завел полицейските служители на мястото, където е оставил трупа.

Според заключението на изготвената СМЕ на труп, при огледа и аутопсията на трупа на В. В. са установени следните травматични

увреждания:

Кръвонасядания по кожата и в меките тъкани на шията отпред и предностранично с две дъговидни охлузвания (с вид, съответстващи на отпечатък от ръб на нокът на пръст на ръка) по кожата в същите области. Мозъчен и белодробен оток. Остър кръвен застой във вътрешните органи с точковидни кръвоизливи по серозите им и точковидни кръвоизливи по лигавиците на клепачите на двете очи. Тъмна течна кръв.

Кръвонасядания и охлузвания по кожа и подкожни меки тъкани на глава, тяло и крайници..

Въз основа на тези увреждания, вещото лице В. Н. е посочило, че смъртта на В. В. се дължи на механична асфиксия в резултат на механично въздействие на твърди тъпи предмети в областта на шията. Според експерта, генезата на смъртта следва както от директното нарушаване на мозъчното кръвообращение от притискане на кръвоносните съдове , за кръвоснабдяването на мозъка в областта на шията, така и от общо нарушение на сърдечно-съдовата дейност (ритъмни нарушения на сърдечната дейност с възможно рефлекторно спиране на сърцето) от нервно- рефлексорно дразнене в т.нар. „шокогенни" рефлексогенни зони - областта на гръкляна с трахеята под него и областта на бифуркацията на лява каротидна артерия.

Налице е пряка причинно-следствена връзка между причинените в областта на шията травматични увреждания (от упражнено механично насилие в тази област) и настъпилата смърт. Установените в областта на шията на трупа травматични увреждания добре отговарят да са причинени по време и начин, за които се съобщава в предварителните сведения - хващане и стискане с ръка или ръце за шията /душене/ от друго лице; за някое от тях възможно и удар с ръка в тази област.

Останалите травматични увреждания са причинени също от действие на твърди тъпи предмети (по механизма на удари или натиск с или върху такива) -възможно удари и хващане и стискане с ръце за горните крайници при оказване на съпротива от пострадалия, удари в околни предмети в хода на инцидента, падане на пода и др. Тези травматични увреждания нямат отношение за настъпването на смъртта.

Всички травматични увреждания са причинени приживе, като

последователността на причиняването им не може категорично да се определи. Предвид вида и степента на изразеност, повечето от тях (тези по шията, главата, тялото, горните крайници и дясно коляно) отговарят да са получени в кратък период от време преди момента на смъртта;

Видно от заключението на изготвената и приета химическа експертиза, в кръвта и урината на пострадалия е установено наличието на етилов алкохол в количества съответно 1,90 промила и 2,46 промила /преценени към момента на смъртта/ - отговарящи на средна степен на алкохолно опиване. Тази концентрация няма самостоятелно пряко отношение за настъпването на смъртта; но вещото лице не изключва възможността в някаква степен да е допринесла за „невъзможност на лицето да окаже адекватна или по- изразена съпротива при нападение от друго лице".

Първоинстанционният съд в достатъчна степен е обсъдил противоречията в доказателствения материал по делото и е направил логични и обосновани изводи относно приетата фактическа обстановка. Въззивният съд не намира основания да приема нови фактически положения.

Всички доказателства сочат по категоричен начин участието на подсъдимия С. в извършването на престъплението, за което е обвинен, така както същото е квалифицирано от страна на първоинстанционния съд и опровергават защитната му версия, че е действал както при самозащита, така и за да защити свидетелката С. от агресия от страна на пострадалия. В тази насока първоинстанционният съд, в мотивите към атакувания съдебен акт, е направил макар и лаконичен доказателствен анализ, който се споделя изцяло и от настоящата въззивна инстанция.

Авторството на деянието правилно е изведено основно от показанията на св. С.. Същата е била в апартамента, когато е извършено инкриминираното събитие и има преки и непосредствени впечатления от поведението както на пострадалия, така и на подсъдимия. Независимо че свидетелката твърди, че не е била пряк свидетел на действията, с които е реализирано престъплението, тя е възприела както възникналия скандал, така и предходните отношения между подсъдимия и пострадалия. Същата е категорична в показанията си, че въпросната вечер не е имало агресия спрямо нея от страна на пострадалия В.. Доколкото свидетелката е била в добри

отношения и с двамата, за съда не е налице основание да не кредитира изложеното от нея, като следва да се посочи, че то се подкрепя от показанията на свидетелите А. и В., на които С. е разказала случилото се непосредствено след събитията. В тази насока, не следва да бъде пренебрегнат и факта, че свидетелката е разкрила пред съда и обстоятелства, които по своята същност се явяват негативни за пострадалия, а именно, че същият я е карал да проституира и е взимал парите от тази ѝ дейност. Частично, по отношение на възникналия скандал, завършил със смъртта на пострадалия, изложеното от свидетелката се подкрепя и от обясненията на самия подсъдим. Що се отнася до причината за настъпване на смъртта, показанията на свидетелката намират опора в текста на приетата по делото СМЕ. Ето защо и този съдебен състав кредитира изцяло показанията на св. С. и ги поставя в основата на изводите си за осъществилата се фактическа обстановка.

Съдът кредитира и показанията на останалите свидетели като обективни, непротиворечиви и взаимно свързани. Всеки от тях е възприел, респективно изложил пред съда своите възприятия за обстоятелствата, които са от значение за правилното решаване на делото. Свидетелите В. и А. са присъствали инкриминираната вечер, но са си тръгнали преди възникване на конфликта между подсъдимия и пострадалия, поради което показанията им могат да установят единствено предхождащите обстоятелства, но не и факта на извършване на инкриминираното деяние от С. и детайлите около него. Същото се отнася и до показанията на св. М., като следва да се посочи, че от показанията на същия се установяват факти и обстоятелства, свързани с предходните отношения между подсъдимия, пострадалия и св. С..

Съдът кредитира и показанията на останалите разпитани по делото свидетели, като не намери основание да ги подлага под съмнение. Същите не са очевидци на факти и обстоятелства, пряко свързани с инкриминираното деяние и не са възприели действията на участниците в събитията, развили се на инкриминираните дата и място. Още веднъж следва да се посочи, че голяма част от фактическата обстановка е безспорна между страните, като спор е налице единствено относно размера на наказанието и правната квалификация на извършеното от подсъдимия.

Този въззивен състав приема, че правилно първоинстанционният

съд е третира доказателствената тежест и достоверността на дадените от страна на подсъдимия обяснения, възприемайки двойствената им природа – като доказателствено средство и като средство за защита по предявеното обвинение. Що се отнася до дадените от подсъдимия обяснения, в частта, в която същият описва начина на протичане на вечерта, отношенията му с пострадалия и св. С., изложеното от подсъдимия не се опровергава от останалите събрани по делото доказателства, нещо повече, намира опора в останалия събран доказателствен материал. Същото се отнася и до начина, по който е причинил смъртта на пострадалия. Поради това обясненията в тази им част следва да бъдат кредитирани. Съдът не възприема с доверие изложеното от подсъдимия, че е защитава св. С. и че не той е започнал конфликта. Обясненията в тази им част са в противоречие с останалите доказателствени източници и по-специално показанията на св. С., описани по-горе като достоверни и обективни, поради което съдът възприе обясненията в тази им част единствено като защитна версия на лицето, срещу което се води наказателното производство, но не и като източник на достоверна информация за случилото се на инкриминираните дата и място.

Съдът кредитира изцяло приетите по делото експертизи като обективни, компетентно изготвени и относими към предмета на доказване по делото.

Съдът кредитира с доверие и писмените доказателства по делото.

Въз основа на тази обстановка от правна страна първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че подсъдимият С. Е. С. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 115 от НК.

От обективна страна - на 07.09.2019 г. в апартамент, находящ се в гр.***, кв.“****“, бл. ***, ет. *, ап.**, умишлено е умъртвил В. С. В. от село ***, обл.***, като, чрез притискане с ръце в областта на гърлото на пострадалия е последвала механична асфикция, вследствие прекъсване на притока на кислород и кръвообръщението. Между действията на подсъдимия, свързани с притискане с ръце на пострадалия в областта на гърлото и настъпилата смърт има пряка и непосредствена връзка. Макар и не мигновена, смъртта на пострадалия е настъпила в бърз темп, в рамките на

няколко минути. По делото не се установява еволюция на причинния процес, от значение за наказателната отговорност на подсъдимия. Съдът приема, че не се констатираат други факти и обстоятелства, които да са допринесли за леталния изход при пострадалия, извън действията на подсъдимия.

Подсъдимият не е действал при условията на неизбежна отбрана, респективно, не е налице привилегирован състав на престъплението по чл. 119 от НК за причиняване на смърт при превишаване на нейните обективни предели. Видно от показанията на св. С., от страна на пострадалия не са били налице действия, насочени към нея или към подсъдимия, които да могат да се квалифицират като нападение. Не е налице и привилегирования състав по смисъла на чл. 118 от НК, доколкото се установява от приетата по делото СППЕ по отношение на подсъдимия, при него няма данни за състояние на физиологичен афект.

Съдът намира, в която насока споделя правните изводи на първоинстанционния съд, че деянието правилно е квалифицирано като такова по чл. 115 от НК, като подсъдимият е оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 116, ал. 1 от НК. Не може да се приеме, че деянието на С. се отличава с особена жестокост, предвид начина на извършване на деянието, при което не е налице интензитет на неговите действия над тези, достатъчни за постигане на първоначалната си и противоправна цел. Поради това независимо от изключително тежкото извършено деяние, конкретиката относно начина на извършване и предходните отношения между подсъдимия и пострадалия не характеризират С. като личност, отличаваща се с особена жестокост. Същото се отнася и до вменения на подсъдимия квалифициращ признак по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 от НК. Видно от текста на приетата СМЕ, както и от изложението на вещото лице в съдебно заседание, смъртта на пострадалия е настъпила в сравнително бърз темп, като няма твърдения същият да е изпитвал болки и страдания, надвишаващи значително обичайните при този вид престъпни деяния.

От субективна страна – този съдебен състав приема, че подсъдимият С. е действал при условията на пряк умисъл. Подсъдимият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, като по делото не се събраха данни за наличието на афект – особено психическо

състояние на дееца, изразяващо се в понижен самоконтрол вследствие на неправомерни действия на пострадалия. Подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на своето деяние, предвиждал е неизбежното настъпване на общественотоопасните последици от това деяние - смъртта на пострадалия и е искал настъпването на тези последици - да причини смъртта на В.. Подсъдимият е действал именно с пряк умисъл като е съзнавал, че естеството на действията му и следващите се от тях увреждания неминуемо ще причинят неговата смърт и е искал настъпването на тази смърт като резултат от своите усилия. Последващите действия на подсъдимия, свързани със скриването на трупа потвърждават тези изводи. За да се обсъжда възможният евентуален умисъл, следва да се установи и преследвана от страна на подсъдимия друга цел, при преследването на която последният да се примирявал и съгласявал с възможното умъртвяване на пострадалия, каквато друга цел не се установява по делото. В случая въобще не може да се коментира непредпазливост по отношение на смъртта (респ. преквалифицирането на деянието по чл.124 от НК), доколкото използваното средство за всеки един нормално развит пълнолетен човек очевидно сочат на неизбежността на възможността да настъпи летален изход като резултат от действията му. Ето защо този съдебен състав приема, че подсъдимият, при осъществяване на деянието, е действал с пряк умисъл.

По така изложените причини, съдът намери и в тази насока изцяло споделя правните изводи на първоинстанционния съд, че подсъдимият С. Е. С. е осъществил състава на престъплението по чл. 115 от НК.

За престъплението по чл. 115 от НК законът предвижда наказание лишаване от свобода от десет до двадесет години. Според този съдебен състав, наказанието ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 8 години ще изпълни целите, визирани в чл. 36 от НК, доколкото ще изолира подсъдимия от обществото за един продължителен период от време. По делото са налични немалко като брой и интензивност смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало на подсъдимия, напредналата му възраст, предходните му отношения с поведението на пострадалия и поведението на последния, които, съгласно заключението на приетата СППЕ се явяват

улесняващ фактор за извършване на деянието. В тази насока следва да бъде отчетено и влошеното здравословно състояние на подсъдимия, видно от представените пред настоящата инстанция писмени доказателства. Поради това правилно първоинстанционният съд е приложил разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, като е определил наказание в размер под минимума, предвиден за деянието. В същото време, не са налице предпоставки за смекчаване на санкцията, която подсъдимият следва да понесе за деянието си. Независимо от превеса на смекчаващите отговорността обстоятелства, става въпрос за изключително тежко престъпление, което не дава възможност за допълнително намаляване санкцията в рамките на хипотезата на чл. 55 от НК.

Ето защо възприетият от първоинстанционния съд размер на наказанието **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от **ОСЕМ ГОДИНИ** отразява в максимална степен високата обществена опасност на деянието от една страна и наличните по делото смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което присъдата и в санкционната ѝ част следва да бъде потвърдена.

Правилно е прието, с оглед размера на наказанието, че същото следва да бъде изтърпено ефективно при първоначален **СТРОГ** режим. Правните изводи на първоинстанционния съд в тази насока са в съответствие с правната норма, поради което присъдата следва да бъде потвърдена и в тази ѝ част. Правилно, на основание чл. 59 от НК е зачетено времето, през което подсъдимият С. е бил с мярка за неотклонение **ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА** по настоящото производство.

Първоинстанционният съд основателно е уважил гражданските иски на близките на починалия В. В., доколкото са налице основанията на чл.45 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, които безспорно следват от лишаването им от близък. Деянието на подсъдимия е противоправно и виновно. На гражданските ищци са причинени вреди, като тези вреди са в пряка причинна връзка с извършеното от подсъдимия С. деяние. Гражданските ищци са от кръга лица, посочени в раздел III, т.2, ал.1 от ППВС №4/1961г. (допълнено с ППВС №5/1969г.), както и в ППВС №2/1984г. Присъдените обезщетения попадат в рамките на справедливото обезщетение по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, поради което присъдата следва да бъде потвърдена и в гражданско правната ѝ част. С

оглед обстоятелството, че в хода на процеса гражданските ищци С. С. и А.С. са починали, обезщетението по отношение на тях следва да се счита за присъдено на техния наследник С.В..

Разноските са правилно възложени от първата инстанция в съответствие с разпоредбата на чл.189, ал.3 от НПК и в тази насока присъдата на КОС също следва да се потвърди. Същото важи и за произнасянето на първоинстанционния съд в частта относно веществените доказателства по делото.

При извършената на основание чл.314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменяване или отмяна, поради което и с оглед горепосочените съображения и съвпадението на фактическите и правни изводи на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, постанови своето решение.

Водим от всичко изложено и на основание чл.334, т.6 от НПК вр. чл.338 от НПК, **СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 26.07.2021г., постановена по НОХД № 190/21г. на ***ски окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване или протест в 15 – дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____